

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Νοεμβρίου δεκαέξη,
κι' έκλογής αύγη θά φέξη.

Τήν Πριγκήπισαν κι' έγώ
χαρωπός ύμνολογώ.

Μας ήλθε, νύφη διαλεκτή, κατάλευκη σάν χιόνι,
κι' είδες τόν Παρθενώνα μας, παρηγοριά μας μόνη,
κι' έν, ό μη γένοιτο ποτέ, χιονάτη περιστέρα,
και τούτο τό σκαράβαλο μάς λείψη καμμιά 'μέρα,
τι ήλχουμε νά δείχνουμε, τί θάχουμε νά λέμε ; ...!
καυτώντας τά κομμάτια του τή μοίρα μας θά κλαίμε.

Ήλθε, ό Βλαμιδηρόβνα, μ' άδαμάντων άστραπάς
και μ' άνταύγειαν χαρίτων και νεότητος πολλής,
την ήγάπην μας άν θέλης, πρέπει νά μάς άγαπής,
και Πριγκήπισα θά γίνης τούτ ά φέ λαοφιλής.

Ήλθεσ τήν Κυριακή
σε μιά δόξα κλασική,
κι' έπνεε ντελή βοριάς κι' έβρυχάτο σάν θηρίο,
πού 'τουρτούριζαν και τάττιχ,
και πολλών Ρωμηών τά 'μάτια
καρυσαν κι' άπ' τή χαρά, 'δάκρυσαν κι' άπό τό κρύο.

Είχες δέξου κι' άπό 'μένα, τόν ξυλένιο λιμαδόρο,
κι' έπως τ'άσπρα περιστέρια, πού σου 'δώσανε γιά δώρο,
έτσι πάντα νά περάσης τή ζωή σου, Πριγκηπέσα,
'στάς ίσοτεφάνους μέσζ

μέ τό Πριγκηπόπουλό μας, πούναι και δημοφίλες,
και τό 'ζήλεψαν νυφάδες και μεγάλαις και πολλαίς.

Εκλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσα, και σε τούτους τούς καιρούς
τι σκλόνι σου ν' άνοίξης, νά μάς κάνης και χορούς,
νά χορέψουμε κι' έμείς
πλήρεις δόξης και τιμής,
και νά κάνουν έτσι κι' έτσι τής λιγναίς ψιλαίς των μέσζ
κι' ή 'δικαίς μας ή Κοντέσαις.

Εκλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσα, 'σεκλογών άνθρασμούς,
και γιά σένα μιχ θά πιούμε,
κι' ένκ μοναχά λυπούμαι,
πού Ρωμάϊνα δέν ξέρεις γιά νά μάθης τούς θεσμούς.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Πούντος έβδομηντα κι' έξη κι' έπτακόσα,
των Ρωμηών ή δρᾶσις μαίνεται βοᾶσα.

Τών έκλογών παραμονή,
διαδηλώσεις και φωνή.

Φ. — Ήλθε λοιπόν, βρε Περικλή, κι' ή νύφη μας ή νέχ
κι' έμείς πολλά 'τραβήξαμε σπρωξίματα γενναία.

Ήλθε πού λές κι' ή νύφη μας κι' άπό 'μπροστά μου
['διάβαινε

πανόρηχ και χαρούμενη με τ'άσπρα της τά κάλλη,
της 'φώναζα Κορδόνχος, μά δέν με 'καταλάβαινε,
της 'φώναζα κι' Εληάραρος, μά τίποτα και πάλι,
της είπα και Δραγούμαρος, άλλ' όμως πέρας βρέχει,
κι' έσα πρὸς τό Παλάτι μας με τήν καρότσα τρέχει.

Και τόν Πρίγκηπα κυττάζω
και Κορδόνχος φωνάζω.

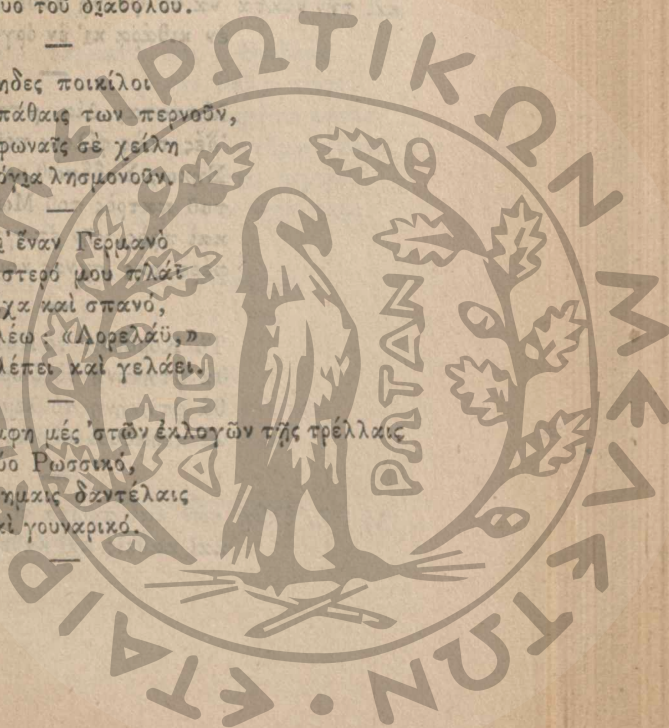
Βλέπω και τόν Βασιληχ,
σκούζω Κορδονος κι' Εληά,
μά κι' αυτοί δέν με προσέχουν
κι' έσα 'στό Παλάτι τρέχουν.

Κι' έτρεχε καββαλαρία
'στάς οδούς Ερμού κι' Αιόλου,
κι' ήταν τόση φασαρία
κι' ένκ κρύο του διαβόλου.

Σκαράκηδες ποικίλοι
με τής σπάθαις των περνούν,
έτρεμαν φωναίς σε χείλη
και τά λόγια λησμονούν.

Βλέπω κι' ένκ Γερμανό
πρὸς τ'άριστο μου πλάι
δίχως τρίχα και σπανό,
και του λέω «Λορελϋ»,
και με βλέπει και γελάει.

Ήλθε κι' ή κινούριχ νύφη μες 'στών έκλογών της τρέλλαις
μ' ένκ κρύο Ρωσσικό,
με περίσημης δαχτέλαις
κι' έλο και γουναικό.

Κι' ἡ Ρωμῆαίς μας ἡ Κοντέσαις τὸ 'κυττάζανε με κιάλια
καὶ τοὺς ἔπεφταν τὰ σάλια,
τῷδεπε με φασαμέν
κι' ἡ κυρία Φασουλῆ,
κι' εἶπ' ἀλλοίμονο σ' ἐμέν,
τὸν μεγάλο πακαλῆ,
ἂν κι' αὐτὴ γυρέψῃ τώρα τέτοια πράμματα ἀκριβά,
ποῦ κι' οἱ Δούκες τῶν Ἑλλήνων μόλις ζοῦν κουτσὰ στραβά.

Πλὴν ἐν τούτοις μὴ λησμονεῖ
πῶς ἡμέρα ξημερώνει
ξεσθερκώματος, σφαγῆς,
καὶ μεγάλης ἐκλογῆς.

Πέσε κάτω, κάνε τοῦμπα,
σκοῦξε Κορδοκαλοῦμπα,
σκοῦξε Δάφνη, σκοῦξ' Ἑλγάρρα,
βάλε φέσι, βάλε λιάρρα,
κι' ὅλο πίνε, γίνου σκνίπα,
βρίξε, γκάριξε, καὶ κτύπα.

Γκάπα γκούπα τὸ νταουλι,
τόκα μία, συμπολίτη,
καὶ τὸν γέρο τὸν παππούλη
τὸν ἐπῆραν ἀπ' τὸ σπῆτι,
καὶ τὸν 'πῆγαν 'στὸ σαλόνι,
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Κι' ὁ παππούλης κοτσονάτος 'στὸν μπαλκόνιο προβάλλει
καὶ 'κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι λόγο θὰ τοὺς βγάλῃ.

Πρόσεχε, καῦμένε μπίρο,
τὸ μπαλκόνι νὰ μὴν πέσῃ,
νὰ κι' οἱ δεκατρεῖς τριγύρω
κι' ὁ παππούλης μέσ' στὴ μέση.

Γεῖά σου, Πρίγκηπα, Μαρκέζε,
γεῖά σου, Δούκα μας μεγάλε,
τοὺς θεσμούς 'στὰ χέρια παῖξε,
καὶ γι' αὐτοὺς τροπάρια ψάλε.

Κι' ὁ καθέννας μας νὰ πάρῃ
τῶν θεσμῶν σου τὸ τροπάρι,
καὶ τὴν νύκτα νὰ τὸ ψέλνῃ κάθε κανταδόρος πλάνης
ἐν κιθάρα κι' ἐν ὄργανοις.

Μπάστα, Δία, μπάστα, Κρόνε,
'δὲς τοὺς φίλους ποῦ δὲν τρῶνε.
Σήκω, Σαβδάωθ καὶ σὺ
τοῦ πατρὸς τοῦ Μωϋσῆ,
καὶ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας
φέρε τὰς ἰσχάς κοιλίας.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
θὰ φτηνήνῃ τὸ ψωμί,
θὰ φτηνήνῃ τὸ λεμόνι,
νὰ περάσουν οἱ καῦμοι.

Ἀχ! ἂν ἔλθῃ σὰν καὶ πρῶτα τὸ Κορδόνι τὸ γλυκό,
καὶ καθεὶς καὶ καθεμιά

Πρίγκηπέσσα μας Ρωμῆα
θὰ φορῇ γουνακικό.

Γεῖά σου γεῖά σου, Θεωδώρα,
'πούχεις κι' ἓνα Γουνακική,
ὅπου μέσα 'στὸν χειμῶνα
σὰν τὸν 'δῆς θερμαίνεσαι,
καὶ γιὰ τὴν γρηῃ Κορδόνια
πυρωμένος μαίνεσαι.

Μὴ σὰς σκιάζουν ἡ φουρτούναις,
μὴ σὰς τρώῃ τὸ σαράκι,
κι' ἂν μὰς ἔλειψαν ἡ γούναις,
ἔχομε τὸν Γουνακική.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
μὰς ζεσταίνει, μὰς πυρόνει,
τυλιχθῆτε μὲ κορδόνια
γιὰ νὰ μὴν ψηφᾶτε χιόνια.

Μίλησε λοιπὸν ὁ γέρος, Περικλέταρε ψωρίτη,
καὶ τὸν 'πῆραν ἀπ' τὸ Κέντρο καὶ τὸν ξαναπῆγαν
κι' ὅταν ἔφθασ' ἐκεῖ πέρα νότος πάλι 'στὸ μπαλκόνι
καὶ τὸν λόγο δευτερόναι.
Λέει τοὺς θεσμούς ξανά,
ποῦ μὰς ἐγίναν μεράκι,
κι' ἔψε σῶσε τοὺς περνᾷ
κι' ἓνα δεύτερο χεράκι.

Κορδονάρα, Κορδονάρα, νὰ ρουκέταις, τρακατρουάις,
ἂς καοῦν καὶ τὰ μαλλιά μας νὰ φορέσωμε περούκαις.
Ἀχ! καὶ πότε θὰ σοῦ στείλουν μῆνυμα τοῦ Παλατιοῦ
νὰ μὰς ράνη με χαλδᾶδες καὶ λουκούμια τοῦ κατῆ.

Ἀχ! καὶ πότε θὰ σὲ πᾶμε 'στὸ Παλάτι μας ἀπὸ
κι' ὁ σεπτὸς ὁ θεσμοφάγος
πότε πάλι τῆς Κορώνας πρῶτα γεύματα θὰ τρῶ
ὅπως κι' ὁ μουγγὸς ὁ μάγος;

Ζῆθι νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα,
πολυτάραχη Κορδόνια,
κι' ἂν τὴν σήμερον τὸ κράτος ἐκυβέρνης, Κορδονοῦ,
'στὰ βουδᾶ δὲν θὰ 'περνοῦσαν κι' ἡ βρισιαῖς τοῦ Γερμανοῦ.

Θὰ 'πετοῦσαν φλογοδόλοι
κι' οἱ μικροὶ μας κι' οἱ μεγάλοι,
κι' ὁ Μπερλὲν θὰ 'σκουζαν ὅλοι
ὅπως ἄλλοτε κι' οἱ Γάλλοι.

Π.

Ἐκλογῆς ἡμέρα πρώτη,
τόκα μία, πατριώτη,
πιε νὰ πῶ καὶ νὰ μεθύσω,
ν' ἀπολέσω καὶ νὰ θύσω.

Ζήτω βρέ, καὶ τῆς Ἑλλάς,
στρογγυλᾶς Συνταγματικῆς,
ζήτω τῆς καὶ τῆς κοιλάς,
ἀλάπης πατριωτικῆς.

Μέσα 'στὰ ζήτω, μέσα 'στὸ σάλο,
πάρε τὸν ἓνα κτύπα τὸν ἄλλο.

Καὶ Μικτοὶ ποῦ λὲς ἐπῆγαν εἰς τὸν Κόντη τὸν Γεωργάκη
νὰ τὸν πάρουν δίχως ἄλλο,
κι' ἔπει πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόντης: «περιμένετε 'λιγάκι»
τὸ σκαρπίνι μου νὰ βάλω».

Εἶπε, κι' ἔβαλε τὴ γόβα
καὶ τὸν πᾶν τὸν Τσελεπή,
κι' ἔκανε 'στὸ δρόμο πρόβα
γιὰ τὸν λόγο ποῦ θὰ 'πῇ.

Μπαίνει μέσα 'στὸ σαλόνι
κι' ὀλοένα καὶ 'ψηλόνει.
Τὸ σκαρπίνι, τὸ σκαρπίνι,
περπατεῖ σὰν τὸ πιτίνι,
κι' ὅλο ξεροκαταπίνει.

Νά! ρουκέταις καὶ γιὰ τοῦτο
μὲ τὰ νάξια τὰ γλυκά,
πέφτουν δέκα 'στὸ μενούτο,
κάνει καὶ βεγγαλικά.

Γεῖά σου, Κόντη... περιμένει κάθε φίλος Κερκυραῖος
νὰ τοῦ φέρῃ τὴν ρολίνα καὶ νὰ σῶσῃ κάθε χρεὸς.

Γεῖά σου, Κόντη, Σέρ, Μυλλόρδε... πέστα μας καὶ σὺ
[γιαμὰ,
κι' ἀνοίξε πλατὺ τὸ στόμα γιὰ νὰ χάψῃς λουκουμά,
Γεῖά σου, φιδέο ντὶ Λεδάντε... κι' ἡ πατρίς ἀποσταμένη
τὸ νερό ποῦ πίνεις πίνει,
κι' ὅλοι νόμοι κι' οἱ προφῆται στέκουν τώρα κρεμασμένοι
'στὸ 'δικό σου τὸ σκαρπίνι.

Κι' ἂν ἐκρέμασε 'στὸ ράφι τάρματά της ἡ Θεωδώρα
κι' ἀπὸ δάφναις χορτασμένη τὴν εἰρήνην θέλει τώρα,
νὰ καιρὸς ἐσὺ νὰ βάλῃς τοῦ παπποῦ τὴν πρώτη χάσκα
καὶ γιὰ μέλλοντας πολέμους νὰ κρατῇς τὸ στόμα χάσκα,
καὶ σπιρούνια νὰ καρφώσῃς 'στὴ γοδίτσα τὴν κομψή
καὶ νὰ κἀνῃς τοὺς Βουλγάρους νὰ χορέψουν 'στὸ ταῦτ.

Κι' ὁ Κόντης ὁ Μομορᾶνσὺ μ' ἀγέρωχον ἱππότη
γιὰ τὸν Ζαῆμη μίλησε καὶ γιὰ τὸν ἐκυτό του,
κι' ὅσο 'μποροῦσε δυνατὰ
εἶπε 'στὸν κόσμο τὰ καὶ τὰ
γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις του καὶ γιὰ τὰ κοντιλικά,
ποῦ τρῶν κολοκυθόπορο καὶ κάπποτε φιστίκια.

Εἶπε πολλὰ πρὸς τὸν λαὸν νὰ τὸν καθησυχάσῃ,
κι' ἐπαίξανε λαγοῦτα,

κι' ὀλίγου δεῖν ὅτ' ἡ συρροή τῇ γόβᾳ του νὰ χάσῃ
καθὼς ἡ Σταχτοπούτα.

Ἐκλογὴ θὰ ξημερώσῃ... Κόντ' ἡ μου, δὲν σὲ ξεχάνω,
μήτε σὲ τὸν Κορδονά,
τρέχω καὶ τοῦ Καλλισπέρη διαδήλωσι νὰ κάνω,
δὲν τὸν ἔβρισκω πουθενά.

Λαοπρόβλητοι σωτήρες
καὶ Κατώνων χαρακτῆρες,
προσκυνοῦμε τὸ νομὰ σας
καὶ τὸ κάθε πρόγραμμα σας.

Ἐκλογὴ θριάμβων νέων... ὦχ! ψυχὴ μου, ξαναπέτα
μὲ γοβάκι Σταχτοπούτας καὶ μὲ Σαββάθ' ἡ μπαρμπέτα.

Γειά σου, βλάμη... θὰ μεθύσω καὶ θὰ γίνω ντίπ κουτοῦκι
κι' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους θὰ ψηφίσω μονοκοῦκι.
Βλέπω τὰ τρεξίματά των καὶ τὸν κόπο τὸν μεγάλο
καὶ τὸ τόσο καρδιοκτύπι,
καὶ μὲ πιάνει μία λύπη,
ποῦ δικαίωμα δὲν ἔχω πέρα πέρα νὰ τοὺς βγάλω.

Φ.—Τὸν Ἀλέκο νὰ ψηφίσῃς, τὸν Σκουζὲ τὸν διπλωμάτη,
τὸν γνωστὸ τὸν εὐπατρίδη καὶ πολλῶν καλῶν ἐργάτη.
Βγάλε θετικούς ἀνθρώπους δίχως λόγον εὐφραδῆ,
ψηφίσε καὶ τὸν Μάκ-Δούκλ, τὸ Τζωνάκι δηλαδή.
Μὴν ξεχνᾷς, κιοπέχ κιοπόγλου,
καὶ τὸν Γιάγκο Πεσματζόγλου,
ποῦδγαλε κι' ἐκεῖνος τώρα ὅτ' ὁ σαλόνι τὸ Μικτὸ
ἓνα λόγο τραντακτὸ,
κι' εἶπε πῶς θὰ κατεβάσῃ καὶ συνάλλαγμα καὶ φράγκο,
κι' ὅλοι τοῦπαν: «γειὰ σου Γιάγκο».

Καὶ τὸν Σμόλενιτς ἐπίσης
ἀπαιτῶ νὰ τὸν ψηφίσῃς.

Ψήφισε καὶ τοὺς κουμπάρους καὶ τὸν ἓνα κι' ἄλλο φίλο
κι' ὅσους ἄλλους ἀναφέρω ὅτ' ὁ προπερασμένο φύλλο.

Ἡ πατρίς μᾶς περιθάλλει,
κι' ἂν μίκρον τὴν ἀγκαπᾶς
πρόσεχε καὶ σὺ ὅτ' ἡν κάλπη
μεθυμένος νὰ μὴν πᾶς,
καὶ σὲ πιάσουν ἀγκαλούαις τῇ στιγμῇ ποῦ θὰ ψηφίσῃς
καὶ τὸ μέγιστον καθῆκον ἀνεκπλήρωτον ἀφήσῃς.

Ἐκλογὴ τὸν θόρυβον κύττα νὰ μὴν τὰ χάσῃς,
τὸν Λάμπρο τὸν Καλλιφρονά δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃς,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς μιὰ θυσία
καὶ γὰρ τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν Παλιγγενεσία.
Φίλος κι' αὐτὸς καλαμαράς καὶ ρήτωρ γηγενής,
παλῆους καὶ νέους φίλους σου ποτὲ μὴ λησμονῇς,
γὰρ ὅτ' ὁ βίου τὴν αὐγὴν, ὃ κεφαλὴ γελοία,
βλαστάνει πρῶτον αἴσθημα καὶ μόνον ἡ φιλία.

Π.—Μὰ κι' ἐγὼ θὰ σὲ συστήσω τὸν Σκουζέ, συμπαραδίδεται,
ποῦχει λόγια μετρημένα
καὶ σωστά καὶ τιμημένα,
καὶ τοσοῦτον τὸν θυμὸν παντὸς εἶδους ὑποδύται,
ποῦ ὅτ' ὁ βῆμα μιὰ φορὰ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων
ἔξασε τὴν γενικὴ καὶ τὴν εἶπε λαοποδύτων.

Λοιπὸν πάω νὰ ψηφίσω, τοὺς βροτοὺς εὐφραίνει κι' οἶνος,
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος.

Σὲ καθένα τὸ κουκί
θὰ τὸ δώσω, βρέ βουβάλι,
ποῦ σὰν 'μπῶ ὅτ' ἡ φυλακὴ
θὰ 'μπορέσῃ νὰ μὲ βγάλῃ,
καὶ φτηνὰ θὰ τὴν γλυτώσω
καὶ σὰν κλέψω καὶ σκοτώσω.

Τοὺς θεσμοὺς ἀκούω πάλι καὶ μὲ πιάνουνε σπασίματα
μὰ τὸ θῆτ' ἂν ἀφαιρέσῃς
κι' ἂντ' αὐτοῦ τὸ χι προσθέσῃς,
τότε πᾶθ' ὅτ' ἀκατάλαβ' ὡς 'γινῆκαν οἱ θεσμοί.

Λοιπὸν πάω νὰ ψηφίσω, μὰ τὸ χρέος μου πρὶν
ὅτ' ἡ Κορδόνια, ὅτ' ἡ Ἐλθαία,
δέξου κάμποσαις ξυλιαῖς,
μκντζουράνα ὅτ' ὁ κκτῶι καὶ ὅτ' ὁ σέβ' ὁ σε δαγ...

Εἰδήσεις νεωτάτη
καὶ δὴ σπουδαιοτάτη.

Μάθετε πῶς σὲ λιγάκι βγαίνουν τὰ ποιήματά
στείλετε τὰς ἀγγελίας καὶ μαζὶ τὰ χρήματά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Μοῦς' ἀδονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλλω
καὶ τὸν Ἀδονόπουλο, τὸν ράπτῃ τὸν μεγάλο,
ποῦ νέον οἶκον ἱδρυσέν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰδίου,
πενήντα τέσσερ' ἀριθμὸς ὅτ' ὁ δρόμον τοῦ Σταδίου
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γὰρ λούσο πρὸ μεγάλο,
Ἄγγλο γὰρ τοὺς κυρίους μας, γὰρ τῆς κυρίας
γὰρ καὶ τμήμα κυρίων θάχῃ περικαλλεῖς,
ὅπου τσακίστραις εἰς αὐτὸ θὰ ράβωνται πολλαί.
Γλωσσῶν Πανεπιστήμιο παρόλ' ὅτ' ὁνερ θὰ γένηται
κάθε νεώτατος συρμός κορδόνι θὰ πηγαίνει,
σρόκιν ἐδῶ, μπέρταϊς ἐκεῖ, δὴ κόπταις καὶ δὴ
ἓνας μικτὸς συνδυασμός ἐκεῖ θὰ μπαينوβγαίνει,
μὰ πίστωσης δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ' ἔγγις; κομπρενέ φρανσέ;
μουσιού, μαντάμ, νὸ βερεσέ.

Ὁ δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐξὼν εἰκοσιετία,
κατάφωτος καὶ μέγας κι' ὅλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικός
κι' ἐμποροραπτικός

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦ γνῶρισε τὸ γούστο κάθε πρωτευουσίου.
Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένου,
τὸ κόπτει καὶ τὸ ράπτει εἰναι δουλειὰ δική.
κι' ἔχει πελάτας τόσοις κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ ἐκεῖνον ὁλοένα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
καὶ κάνε με καδράκι καὶ δαχτυλίδι μεση,
καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πέσῃ
ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν ψαλλίδα, ὅτ' ὁ Γεωργὴ τὴν
κι' αὐτὴν ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ ὅτ' ὁ αἰὼν.